

РЕШЕНИЕ

№ 14969

гр. София, 13.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА ИВ. Т.

при участието на секретаря КОЯ Н. КРЪСТЕВА
като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА ИВ. Т. Гражданско дело № 20231110120053 по описа за 2023 година

Предявени са от ищеца „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по реда на **чл. 422 ГПК** с правно **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** вр. **чл. 150 ЗЕ** и **чл. 86 ЗЗД** срещу ответника **Г. И. П., ЕГН *******, с адрес: гр. София, *****, за установяване на вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата **1322,59 лв.** дължима главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. за имот с адрес: гр. София, *****, аб. *****, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 02.02.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, **264,46 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 24.01.2023 г., **28,56 лв.** неплатена цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 02.02.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, и **6,66 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 24.01.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.02.2023 г. по ч.гр.д.№ 6133/2023 г. по описа на СРС, 157 с-в.

Ищецът „Топлофикация - София” ЕАД извежда съдебно предявените права при твърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след датата на публикуване на месечните сметки. Сочи, че ответникът не е изпълнил задължението си да заплати сумата 1322,59 лв. за потребена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. и 28,56 лв., представляваща цена за услуга дялово разпределение за периода 01.12.2019 г. до 30.4.2021 г. Претендира и заплащането на

обезщетение за забава съответно в размер на 264,46 лв. върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 15.9.2020 г. до 24.01.2023 г., и обезщетение за забава в размер на 6,66 лв. върху дължимата главница за дялово разпределение за периода 31.01.2020 г. до 24.01.2023 г., както и законната лихва върху главниците от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 02.02.2023 г. до окончателното ѝ погасяване.

Ответникът Г. И. П. в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове при възражения, че не е клиент на „Топлофикация София“ ЕАД по повод доставка на топлинна енергия за процесния имот, поради което не е в облигационни отношения с ищеца. Оспорва доставеното количество топлинна енергия, както и размера на дължимата цена. Релевира възражение за изтекла в негова полза 3 годишна погасителна давност за част от претендираните суми.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представена Заповед № ***** г., с която въз основа на влязла в сила Заповед № ***** е определен начин на обезщетение на *****.

Представена справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.2009 г. за адрес и родствени връзки на лицето *****

По делото е представена и данъчна декларация от 28.05.1998 г. за притежавани недвижими имоти на територията на Република България по чл. 26 от ЗМДТ, подадена от ответника Г. И. П., с която е деклариран, че притежава в съсобственост с *****а недвижим имот, представляващ апартамент 24, находящ се в гр. София, ж.к. *****

От изготвената по делото справка за предоставяне на данни по реда на Наредба № 14/18.11.2009 г. за ответника Г. И. П. е видно, че същият има съпруга *****а без данни за дата на сключване на брака.

По делото е приложен списък на живущите в ***** към дата 06.10.1988 г., сред които и ответника Г. И. П..

Приложено е писмо от Столична община – район „Надежда“ за идентичност на административен адрес, според което строителен номер ***** са номера на един и същи блок.

Представените е Договор № ***** г. между етажните собственици на сграда, находяща се на адрес: гр. София, ж.к. ***** и третото лице - помагач „МХ Елвеко“ ООД за извършване от последното на индивидуално разпределение на топлинна енергия по апартаменти, съгласно системата за индивидуално измерване, за сключването на който е взето решение от общото събрание на етажната собственост на 23.07.2002 г., както и Договор № Д-0-74 от 09.06.2020 г., сключен между ищеца и третото лице-помагач за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

По делото са представени съобщения към фактури и справка за потребените количества топлинна енергия и дължимата цена и за дължимото възнаграждение за дялово разпределение за периода 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., както и изравнителни сметки и констативни протоколи за извършени отчети, изготвени от ТЛП.

Представени са общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ АД на потребителите в гр. София.

Според заключението на вещото лице инж. Б. С. В. по допуснатата съдебно-техническата експертиза, което съдът приема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено, сумите за топлинна енергия за имота са били начисление в съответствие с изискванията на действащата нормативна уредба. Посочено е, че през исковия период в процесния имот не е имало монтирани отоплителни тела и съответно не са монтирани топлоразпределители. В имота има щранг лира за отопление в банята, за която се изчислява служебна топлинна енергия. В имота се ползва топла вода, отчитана по монтиран водомер. За процесния период фирмата за дялово разпределение е отчитала водомерите в имота, като документите за отчет са подписани

от потребителя и отчетите са коректно отразени в изравнителните сметки. От експертизата се установява, че ТЕ за сградна инсталация е изчислявана правилно, като не е начислявана ТЕ за отопление на общи части, както и такса мощност. Вещото лице е установило, че ищецът е приспадал технологични разходи. Според експерта общия топломер в абонатната станция, който отчита топлоенергията, е преминал метрологична проверка. По отношение на топломера същият е преминавал периодични проверки на всеки две години. От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че стойността на потребената топлинна енергия за процесния период е в размер на 1322,52 лева.

Според заключението на вещото лице И. Н. Г. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът приема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено, начислените суми за процесния период по прогнозни данни са 3374,78 лв., а след годишното отчитане и изравнението от ФДР – 1322,59 лв. Вещото лице е изчислило размера на законната лихва, считано от датата на изпадане на ответника в забава до 24.01.2023 г. – 260,50 лв. Размерът на главницата за предоставена услуга дялово разпределение от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г. е 28,56 лв., а законната лихва върху тази сума за периода 31.01.2020 г. – 24.01.2023 г. е в размер на 6,72 лв. Вещото лице е изчислило и дължимата сума за топлинна енергия само за периода 01.01.2020г. – 30.04.2021 г., която е в размер на 921,66 лв., а дължимата лихва за периода 15.09.2020 г. – 24.01.2023 г. е в размер на 157,37 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че за процесния период е извършвана услугата „дялово разпределение“, както и дължимата цена. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания. Според нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Горееизложеното се отнася и за редакциите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ преди ДВ, бр. 54 от 2012 г., визиращи като страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че по делото не е доказано при условията на пълно и главно доказване през процесния период да е съществувало облигационно отношение за доставка на ТЕ до процесния имот между страните. Ответникът изрично е оспорил наличието на облигационно правоотношение с ищеца, поради което от представената данъчна декларация и списъка на живущи в процесната сграда не може да се направи еднозначен и несъмнен извод, че през процесния период ответникът е бил собственик на процесния имот, респ. – че е било налице облигационно отношение между страните по делото. Данъчната декларация не е предвиден в закона способ нито за придобиване, нито за доказване правото на собственост върху недвижим имот – в този смисъл: Решение № 972 от 6.01.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4266/2008 г., IV г. о., ГК. Декларирането на един имот като собствен или съсобствен пред данъчните власти има само административноправно значение, но няма гражданскоправни последици и не оказва влияние върху правото на собственост върху същия. Правото на собственост възниква по силата на предвидените в закона способи и се доказва със съответните документи, удостоверяващи тези способи. В конкретния случай приложената по делото декларация не би могла да бъде ценена и като извънсъдебно признание, направено от ответника, доколкото от една страна декларацията е подадена на 28.05.1998 г., т.е. преди 25 години и от друга страна в същата ответникът е декларирал, че е придобил имота в съсобственост с ****а без посочване на притежаваните идеални части.

За съда възниква съмнение относно притежаваното от ответника право на собственост и с оглед представеното от Столична община писмо и Заповед № РД 41-1301/19.06.1984 г., съгласно която процесния апартамент е придобит от ***** който видно от изготвената справка по Наредба № 14/18.11.2009 г. няма родствени връзки с ответника, които да обосноват наследяване. Същевременно за съда възниква съмнение и дали процесната заповед се касае за процесния имот в ж.к. Надежда с оглед представеното удостоверение от Столична община, според което бл. 462, вх. А и Б в ж.к. „Надежда“ е идентичен с блок със строителен номер 2а, 2б, а процесната заповед за определяне на обезщетение касае апартамент № 24 в бл. 1а, 1б. Следователно по делото не са представени доказателства, от които да се направи недвусмислен извод за притежаваното от ответника правно на собственост върху процесния имот, както и размера на притежавания дял. Ето защо съдът намира, че ищецът не е доказал наличието на облигационна връзка между страните с предмет доставката на топлинна енергия в процесния имот за претендиращия период.

Предвид гореизложеното, предявените иски са недоказани и следва да се отхвърлят като неоснователни.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на спора право на разноски има ответникът, който е направил своевременно искане в тази насока, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК. Доказателства за размера на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 450 лв. са представени в заповедното производство. Същевременно по делото липсват доказателства за уговорено и платено друго адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., претендираното в списъка. Поради изложеното на ответника следва да се присъдят в разноски в размер на 450 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ищеца от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, обективно кумулативно съединени положителни установителни иски по реда на **чл. 422 ГПК** с правно **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** вр. **чл. 150 ЗЕ** и **чл. 86 ЗЗД** срещу

ответника **Г. И. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, *****, за установяване на вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата **1322,59 лв.** дължима главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. за имот с адрес: гр. София, *****, аб. ****, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 02.02.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, **264,46 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 24.01.2023 г., **28,56 лв.** неплатена цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 02.02.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, и **6,66 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 24.01.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.02.2023 г. по ч.гр.д.№ 6133/2023 г. по описа на СРС, 157 с-в.

ОСЪЖДА „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б **ДА ЗАПЛАТИ НА Г. И. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, *****, на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** сумата от **450 лв.** – разноси в производството за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____